

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Oboer/44/2017
Identifikačné číslo spisu: 7201895087
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Viera Pepelová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7201895087.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: Železničná spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., so sídlom Drieňová 24, Bratislava, IČO: 35 914 921 (pôvodne Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, v skratenej forme „ŽSR“, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, IČO: 31 364 501 proti povinnému: KUBÍK, s. r. o., so sídlom Trieda SNP č. 61/505, Košice, IČO: 36 177 351 (dňom 13.04.2013 ex offi výmaz z Obchodného registra Okresného súdu Košice I), o uskutočnenie exekúcie pre 3 868,35,-eur (pôvodne 116 538,-Sk) s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er/4612/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. Karola Míhala, so sídlom Exekútorského úradu Košice 2, Moyzesova 34, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 14CoE/193/2014-64 z 30. októbra 2014, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a.
- II. Oprávnený m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice II ako exekučný súd (v ďalšom tiež ako „súd prvej inštancie“) uznesením, č. k. Er/4612/2001-34 zo dňa 18. septembra 2013 rozhodol o nepriznaní trov exekúcie súdnemu exekútorovi.

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že dňa 19.11.2001 vydal pre súdneho exekútora poverenie č. 5803 020809* na vykonanie exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Košice II, č. k. 1Rob/2766/00-78 z 23.04.2001. Dňa 01.10.2004 súdny exekútor doručil súdu vyúčtovanie trov exekúcie a podnet na jej zastavenie. Svoj podnet odôvodnil tým, že zastavenie exekúcie navrhol právny nástupca pôvodného oprávneného z dôvodu, že v priebehu exekúcie nebol zistený u povinného majetok, ktorý by postačoval na úhradu vymáhanej pohľadávky. Uznesením, č. k. Er/4612/01-11 zo dňa 03.03.2005, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“) zastavil a oprávnenému uložil povinnosť nahradiť poverenému súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 3 638,-Sk do 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Proti výroku o trovách exekúcie podal odvolanie súdny exekútor; výrok o zastavení exekúcie odvolaním napadnutý nebol, preto nadobudol právoplatnosť.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením, č. k. 5CoE/42/2005-26 z 30.12.2005, uznesenie exekučného súdu vo výroku o trovách exekúcie podľa § 221 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia bola skutočnosť, že uznesenie nebol oprávnený vydať vyšší súdny úradník, nakoľko voči uzneseniu o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP odvolanie prípustné nie je, naproti tomu, proti uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom je odvolanie prípustné vždy.

3. Z odôvodnenia prvoinštančného súdu ďalej vyplýva, že povinný bol na základe uznesenia Okresného súdu Košice I, č. k. 9CbR/40/2011-52 zo dňa 29.01.2013 vymazaný z obchodného registra, z titulu zrušenia obchodnej spoločnosti bez likvidácie podľa § 68 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka (ďalej len „ObchZ“) z dôvodov podľa § 68 ods. 6 ObchZ. Súdny exekútor si vo vyúčtovaní uplatnil trovy exekúcie v celkovej výške 139,90,-eur. Vychádzajúc z § 235 ods. 2 EP, § 196 a § 203 EP, účinného do 01.02.2002, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade, z hľadiska citovaných zákonných ustanovení, platných v čase začatia exekučného konania, ak bolo exekučné konanie zastavené a povinný stratil spôsobilosť byť účastníkom konania, je možné oprávneného zaviazat' na platenie trov exekúcie len v prípade, ak mohol pri náležitej opatrnosti predvídať dôvod zastavenia exekúcie. Podľa názoru prvoinštančného súdu však nedostatok majetku povinného, jeho zrušenie a následný výmaz z obchodného registra nemôže byť na ujmu oprávneného so záverom, že by túto skutočnosť ako dôvod zastavenia exekúcie mohol predvídať. Uvedené vyplýva i z časovej postupnosti uplatňovania súdom priznanej pohľadávky oprávneným, keď po právoplatnosti exekučného titulu dňa 11.08.2001 podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 26.10.2001. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že podmienky pre zaviazanie oprávneného na platenie trov exekúcie exekútorovi, podľa ustanovení platných v čase začatia exekučného konania, splnené neboli.

4. Ďalším uznesením, č. k. Er/4612/2001-43 zo dňa 11.02.2014, súd prvej inštancie opravil úvodnú časť uznesenia, č. k. Er/4612/2001-34 z 18.09.2013 v označení oprávneného tak, že správne má znieť (namiesto Železničná spoločnosť, a. s., so sídlom v Bratislave, Klemensova 8, IČO: 25 828 226) „Železnice Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Klemensova 8, IČO: 31 364 501“.

5. Na odvolanie súdneho exekútora (č. l. 36) proti prvoinštančnému uzneseniu, č. k. Er/4612/2001-34 zo dňa 18.09.2013, Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací, uznesením, č. k. 14CoE/193/2014-64 zo dňa 30.10.2014 uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

6. Odvolací súd, stotožniac sa s napadnutým prvoinštančným uznesením konštatoval, že na jeho správnosti nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní súdnym exekútorom. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že uznesenie, č. k. Er/4612/01-11 z 03.03.2015, ktorým bola exekúcia zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP, nadobudlo vo výroku o zastavení exekúcie právoplatnosť, preto už nie je možné preskúmať dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená, a teda ani tvrdenie exekútora, že exekúcia mala byť správne zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP, nemá nijaký právny význam. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. a oprávnenému ich náhradu nepriznal (nakoľko napriek jeho úspechu v odvolacom konaní si žiadne trovy neuplatnil) a vo vzťahu k súdnemu exekútorovi vyslovil, že právo na ich náhradu nemá (z dôvodu jeho neúspechu v odvolacom konaní).

7. Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 07.01.2015.

8. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie súdny exekútor (č. l. 67 - 69), dôvodiac procesnou vadou konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a dovolacími dôvodmi podľa § 241 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ O. s. p. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Súdny exekútor poukázaním na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“), sp. zn. IV. ÚS 77/02 z 27.11.2002, IV. ÚS 1/02 z 26.09.2002, č. k. II. ÚS 31/04-3 zo dňa

17.12.2004 a sp. zn IV. ÚS 130/03 zo dňa 23.06.2003, odvolaciemu súdu vytkol odňatie možnosti jeho osoby konať pred súdom, spočívajúce v nedostatočnom a nezrozumiteľnom odôvodnení súdneho rozhodnutia, nesúladnom s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., ako aj v porušení práva exekútora na priznanie trov exekúcie v prípade zastavenia exekúcie, ak existuje aspoň jeden z účastníkov exekučného konania. Tvrdí, že exekútor je povinný vždy vykonať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky a nemôže návrh na výkon rozhodnutia odmietnuť, čo znamená, že je nespravodlivé, aby úkony, ktoré je exekútor povinný zo zákona vykonať, znášal sám, nakoľko je to v rozpore s § 196 EP. Odňatie možnosti konať pred súdom vzhladol súdny exekútor aj v odňatí práva byť osobne prítomný na verejnom pojednávaní, v dôsledku čoho nebola zabezpečená záruka základného princípu právneho štátu, a to rovnosti pred zákonom a pred súdom (verejnosť súdneho konania, osobná prítomnosť na konaní i osobné vyjadrenie sa k prerokovanej veci). Tvrdí, že mu bola odňatá aj možnosť podieľať sa zákonom stanoveným spôsobom na dokazovaní, t. j. dôkazy nielen navrhovať, ale byť prítomný na vykonávaní dokazovania, vrátane práva klásť otázky účastníkom exekučného konania. Poukázaním na uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „NS SR“), citované na strane 2 svojho dovolania, súdny exekútor vyslovil, že exekútor je vždy účastníkom exekučného konania v časti trov exekúcie, a to aj v exekučných konaniach začatých pred 01.02.2002.

10. Odvolaciemu súdu súdny exekútor ďalej vytkol nesprávny záver o tom, že ak exekúcia bola zastavená podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP, nie je možné preskúmať dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Tvrdí, že k zastaveniu exekúcie došlo zavinením oprávneného, ktorý vedel, že exekúcia bude zastavená, nakoľko on sám podal návrh na jej zastavenie, na základe čoho exekučný súd rozhodol o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP. Súdny exekútor nesúhlasí ani s názorom odvolacieho súdu, že ak už je právoplatný výrok o zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP, nie je možné preskúmať dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Exekútor má za to, že odvolací súd mal vychádzať z ustálenej judikatúry NS SR, z ktorej vyplýva, že pri určovaní trov exekúcie nie je rozhodujúce, z akého dôvodu bola exekúcia zastavená (či podľa § 57 ods. 1 písm. g/, písm. c/, atď.).

11. V ďalšej časti dovolania súdny exekútor poukázal na rozhodnutie NS SR, sp. zn. 7EMCdo/2/2013 zo dňa 04.06.2014 a namietol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o zastavení exekúcie a o neprípustnosti exekúcie odňal exekútorovi právo na spravodlivé súdne konanie tým, že sa nemohol proti výroku o zastavení a o neprípustnosti exekúcie odvolať, nakoľko súd súčasne nerozhodoval aj o trovách exekúcie podľa § 200 ods. 2 EP. V dôsledku uvedeného exekútor nemohol napadnúť odvolacou námietkou nesprávny právny dôvod zastavenia exekúcie, resp. nesprávnu kvalifikáciu dôvodu zastavenia exekúcie, ktorá priamo súvisí s rozhodovaním o trovách exekúcie.

12. Súdny exekútor ďalej vyslovil, že v exekučných konaniach, ktoré začali do 01.02.2002, je exekučný súd povinný vždy skúmať dôvod zastavenia exekúcie, ak sa exekúcia zastavuje z podnetu (návrhu) exekútora alebo oprávneného, alebo z úradnej moci súdu na základe tej skutočnosti, že povinný je vymazaný z obchodného registra ex offio bez právneho nástupcu (u právnickej osoby), alebo ak povinný (fyzická osoba) nezanechal žiaden majetok a exekúciu nemožno vykonať ani proti dedičom, ako aj v prípade, keď je exekúcia zastavená na základe dispozičného práva oprávneného (§ 57 ods. 1 písm. c/ EP). Ak zániku povinného predchádza dôvod zastavenia exekúcie - nemajetnosť povinného, t. j. že majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, je exekučný súd povinný exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. h/ EP. Ak zániku povinného predchádza dôvod zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP, ktorý sa považuje za dôvod zastavenia exekúcie zavinením oprávneného, má exekučný súd zaviazat úhradou trov exekúcie oprávneného (aj podľa znenia ust. § 203 EP platného pred 01.02.2002).

13. Exekútor má za to, že v predmetnom exekučnom konaní, ktoré začalo pred 01.02.2002, je prvotným dôvodom zastavenia exekúcie dôvod ustanovený v § 57 ods. 1 písm. c/ EP (zavinenie oprávneného), resp. aj nemajetnosť povinného (§ 57 ods. 1 písm. h/ EP), preto mal prvoinštančný aj odvolací súd v prvom rade skúmať, či Exekučný poriadok má výslovné ustanovenie plne zodpovedajúce tomuto skutkovému stavu alebo procesnej situácii. Ak takéto ustanovenie alebo procesnú situáciu Exekučný poriadok neobsahuje, je potrebné uvedenú právnu skutočnosť podriaďiť určitému ustanoveniu zákona za

použitia zásad analógie. Uviedol, že Exekučný poriadok v znení platnom do 31.01.2002 výslovne upravoval právnu situáciu, ako postupovať v prípade zastavenia exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP (zavinením oprávneného), ktorú však ani súd prvej inštancie, ani odvolací súd neakceptovali.

14. Súdny exekútor odvolaciemu súdu ďalej vytkol, že sa nevysporiadal ani s jednou jeho odvolacou námietkou a nevysporiadal sa ani s problematikou procesnej analógie práva, vychádzajúcou z viacerých judikátov NS SR (napr. z uznesenia, sp. zn. 5MCdo/21/2011 z 28.01.2013). Odvolací súd sa podľa názoru exekútora nevysporiadal ani so skutočnosťou, že oprávnený sám navrhol exekúciu zastaviť podľa § 57 ods. 1 písm. c/ EP, nakoľko u povinného nebol zistený žiaden majetok, ktorý by postačoval aspoň na náhradu trov exekúcie. Súčasne navrhoval aj druhý dôvod zastavenia exekúcie, a to z dôvodu nemajetnosti povinného, ustanovený v § 57 ods. 1 písm. h/ EP, t. j. podľa procesnej analógie práva.

15. Exekútor odvolaciemu súdu nakoniec vytkol aj nesprávne označenie oprávneného, ktorý nezanikol, pretože všetky práva a záväzky prešli ex offo na zakladateľa (Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácii SR). Tento založil Železničnú spoločnosť, a. s., na ktorú prešli všetky práva a záväzky zaniknutého pôvodného oprávneného (IČO: 35 914 938) a ktorá bola následne rozdelená na dve spoločnosti, pričom všetky práva a záväzky pôvodného oprávneného prešli na Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s. (IČO: 35 914 921). Odvolací súd sa však prechodom práva vôbec nezaoberal.

16. K dovolaniu súdneho exekútora doručil písomné vyjadrenie oprávnený (č. l. 73 a 80), v ktorom uviedol, že pôvodný oprávnený, Železničná spoločnosť, a. s., Bratislava, IČO: 35 828 226, zanikol bez likvidácie, rozdelením na 2 nástupnícke organizácie, a to Železničnú spoločnosť Slovensko, a. s., ktorá od 01.01.2005 prevzala po zaniknutej spoločnosti všetky práva a povinnosti vzniknuté v osobnej železničnej doprave a Železničnú spoločnosť Cargo Slovakia, a. s., ktorá po zaniknutej spoločnosti prevzala práva a povinnosti vzniknuté v nákladnej železničnej doprave.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podal súdny exekútor poverený vymožením povinnosti v prospech oprávneného, ako legitimovaný subjekt na podanie dovolania, včas, spĺňajúci podmienku vysokoškolského právnického vzdelania podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie súdneho exekútora je potrebné odmietnuť, nakoľko smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016, t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, dovolací súd postupoval v zmysle § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá C. s. p. (podľa ktorých ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované) a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 239 O. s. p.

19. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd podľa § 451 ods. 3 veta prvá C. s. p. stručne uvádza, že rozhodnutia odvolacieho súdum vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ust. § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

20. V prejednávanej veci súdny exekútor dovolaním napadol uznesenie Krajského súdu v Košiciach ako súdu odvolacieho, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 18.09.2013 (v znení opravného uznesenia zo dňa 11.02.2014) o nepriznaní trov exekúcie, a teda napadol uznesenie o trovách exekučného konania. Neexistovalo žiadne ustanovenie právneho predpisu, ktoré by osobitne vyňalo trovy exekúcie spomedzi trov konania podľa § 137 O. s. p. a aj konštantná judikatúra NS SR považuje trovy exekúcie za trovy konania (napr. uznesenia, sp. zn. 6Cdo/4/2011 z 13.09.2011, 6Cdo/80/2010 z

13.10.2010, 3Cdo/170/2009 z 15.10.2010, 5Cdo/170/2011 z 03.10.2011). Vzhľadom na uvedené, dovolanie súdneho exekútora podľa § 239 O. s. p. prípustné nie je.

21. S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník konania namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p., ktoré ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Treba uviesť, že ust. § 237 ods. 1 O. s. p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. neprípustné (viď napr. R 117/1999 a R 34/1995). Rovnako ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúcim je výlučne iba záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

22. Súdny exekútor procesné vady uvedené v § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. nenamietol a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd na skúmanie procesnej vady podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., spočívajúcej v odňatí možnosti konať pred súdom, vo vzťahu ku ktorej súdny exekútor dovolaciemu súdu vytkol nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, spočívajúce v nedostatočne jasnom a zrozumiteľnom odôvodnení, majúcom za následok porušenie práv exekútora ako účastníka pre ten úsek konania, v ktorom bolo rozhodované o náhrade trov exekúcie.

23. K namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia vo veci konajúceho odvolacieho súdu dovolací súd poukazuje na stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 03.02.2015 k výkladu § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., publikované pod R 2/2016 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Podľa tohto stanoviska, od ktorého dovolací súd nemá dôvod sa odkloniť, nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku.

24. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. (iná vada, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, tzv. relatívny dovolací dôvod) dovolací súd zdôrazňuje, že tzv. iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Dovolací súd síce naň prihliada z úradnej povinnosti, avšak samotná existencia inej vady konania na založenie prípustnosti dovolania nepostačuje. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné, o tento prípad však v prejednávanej veci (vzhľadom na vyššie uvedené dôvody) nejde.

25. Zamerajúc sa na skúmanie procesnej vady konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (postupujúc v intenciách ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení nedefinuje ani nešpecifikuje. Pod odňatím možnosti konať pred súdom je preto potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký vadný procesný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi znemožnila realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. O zmätočnosť v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ide iba vtedy, keď je dôsledkom procesného postupu, ktorý je nesprávny v tom zmysle, že pri ňom nebola zachovaná právnym poriadkom stanovená procedúra prejednávania veci. Nie je pritom rozhodujúce, či účastník konal pred súdom osobne alebo prostredníctvom zástupcu, ale len to, či bol v

dôsledku nesprávneho postupu súdu ukrátený na svojich procesných právach.

26. Nie každá nesprávnosť, ku ktorej dôjde v občianskom súdnom konaní, je ale procesnou vadou (vadou procedúry prejednávania veci), prípadne procesnou vadou dosahujúcou (až) intenzitu, ktorú považuje za relevantnú citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku. Judikatúra najvyššieho súdu už dávnejšie dospela napríklad k záveru, že k odňatiu možnosti pred súdom konať nedochádza v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia dokazovania (viď R 42/1993). Konštantne sa v nej tiež uvádza, že k procesnej vade tejto povahy nevedie ani to, keď súd nevykonal všetky navrhované dôkazy (viď R 125/1999, R 6/2000). Najvyšší súd stabilne judikuje, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a úvaha, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.), nie účastníkov konania. V rozhodnutiach najvyššieho súdu sa tiež pravidelne uvádza, že možnosť pred súdom konať sa účastníkovi konania neodníma ani vtedy, keď súd vec z hľadiska hmotnoprávneho nesprávne právne posúdi (viď R 54/2012).

27. Pokiaľ ide o odôvodnenie súdneho rozhodnutia, toto je obsahovou náležitosťou písomného vyhotovenia rozhodnutia, ktorá má stručne, jasne, výstižne a presvedčivo uviesť, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, ako sa vyjadril žalovaný, má tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval súd za (ne)preukázané, z ktorých dôkazov (ne)vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil (§ 157 ods. 2 O. s. p., pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní v zmysle § 211 ods. 2 O. s. p.).

28. Požiadavka, aby rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, patrí medzi základné atribúty spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Jej účelom je medziiným zabezpečiť transparentnosť, legitimitu a kontrolovateľnosť súdneho rozhodovania. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. To však bez ďalšieho neznamená, že nedostatočné (nepreskúmateľné) odôvodnenie rozhodnutia predstavuje dôvod, ktorý zakladá prípustnosť dovolania smerujúceho proti nemu.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že skutočnosť, že súd svoje rozhodnutie odôvodnil (podľa tvrdenia súdneho exekútora) nedostatočne, mu bez ďalšieho neodníma možnosť pred súdom konať.

30. Súčasne však treba pripustiť, že celkom výnimočne sa v praxi môže vyskytnúť prípad, v ktorom písomné vyhotovenie rozhodnutia nebude obsahovať ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. V súlade s právnymi závermi vyjadrenými v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva môže o takýto výnimočný prípad ísť len vtedy, keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje znaky (až) vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ alebo vady „zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. Len v takomto výnimočnom prípade môže uvedená okolnosť zakladať prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

31. Dovolací súd po preskúmaní uznesenia odvolacieho súdu, nedostatočné, resp. nezrozumiteľné odôvodnenie, ktoré súdny exekútor namietol, dospel k záveru, že jeho rozhodnutie v spojení s potvrdeným uznesením súdu prvej inštancie nevykazuje žiadne také nedostatky odôvodnenia rozhodnutia, ktoré by intenzitou svojich právnych dôsledkov prekročili rámec tzv. inej vady konania.

32. Dovolací súd osobitne poukazuje na § 219 ods. 2 O. s. p. (účinný v čase rozhodovania odvolacieho súdu), podľa ktorého dovolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. V dôvodovej správe k novele Občianskeho súdneho poriadku účinnej od 15.10.2008 (t. j. k zákonu č. 384/2008 Z. z.) sa uvádza, že ust. § 219 ods. 2 O. s. p. reaguje na súdnu prax v prípadoch úplných a presvedčivých rozhodnutí súdov prvej inštancie, kedy odôvodnenie

rozhodnutia odvolacích súdov je len kopírovaním vecne správnych dôvodov. V takých prípadoch rozhodnutia obsahujú účastníkom známe podania, známe napadnuté rozhodnutie a v závere obsahujú už len stručné konštatovania o správnosti a presvedčivosti napádaného rozhodnutia, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Je tomu tak aj v posudzovanej veci, kedy odvolací súd, konštatujúc správnosť záverov súdu prvej inštancie o trovách konania, na doplnenie zdôraznil okolnosť, pre ktorú nie je možné preskúmať dôvod, pre ktorý bola exekúcia zastavená. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

33. Pokiaľ ide o podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., je tiež nevyhnutné posúdenie miery, do akej sa účastníkovi postupom súdu odňala možnosť pred ním konať. Podmienka prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je totiž splnená, ak sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom len pre časť konania, resp. do takej miery, že účastník mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania podaním odvolania (R 39/1993). V prejednávanom prípade súdnemu exekútorovi obrana jeho práv a oprávnených záujmov v rámci odvolacieho konania bezpochyby umožnená bola.

34. Vo vzťahu k tvrdeniu dovolateľa o tom, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávne právne posúdenie veci je síce prípustným dovolacím dôvodom, samo osebe však prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania (§ 239 O. s. p.), nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

35. Napokon vo vzťahu k namietanému označeniu oprávneného v záhlaví uznesenia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že nejde o pochybenie dosahujúce takú intenzitu, ktoré by malo za následok nesprávnosť rozhodnutia a bude odstrániteľné postupom podľa Civilného sporového poriadku.

36. So zreteľom na vyššie uvedené, keďže v danom prípade prípustnosť dovolania súdneho exekútora proti uzneseniu odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ust. § 239 O. s. p., ani § 237 ods. 1 O. s. p., dovolací súd dovolanie súdneho exekútora podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou dovolania.

37. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 251 a nasl. C. s. p. tak, že nárok na ich náhradu má oprávnený ako úspešný účastník konania s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

38. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.